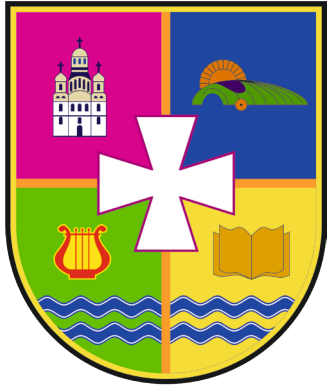

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №5(106) З ЧЕРВНЯ 2022 РОКУ

Газета Білоцерківської ТГ «Наша громада – єдина родина» після трьох місяців вимушеної перерви повертається до читачів

Шановні читачі!

Попередній номер нашої газети був датований 25 лютого 2022 року. Ми здали його в друк 23 лютого. А між цими двома датами був чорний день, який кардинально змінив життя нашої країни, зламав долі мільйонів українців.

24 лютого 2022 року стало початком повномасштабного вторгнення Російської Федерації на територію суверенної України.

Збройні сили України разом із формуваннями Територіальної оборони дали гідну відсіч агресору, знищивши понад 30 тисяч окупантів та чимало ворожої техніки. На сьогодні відомо багато прикладів мужності та героїзму наших воїнів. Саме мужність та відчайдушність україн-

ців зупинили ворога, здивували увесь світ, змусивши його повірити, що Україна зможе перемогти «другу за озброєнням» армію світу. Та головне – західні держави, які вісім років практично ігнорували анексію Криму й збройне вторгнення РФ на схід України, поступово запровадили відчутні економічні санкції проти агресора й почали надавати нам потужну військову допомогу.

На сьогодні вже ні в кого не виникає сумнівів, що всі окуповані українські території будуть звільнені, що Україна переможе. Правда, військові експерти й впливові політики вважають, що відбудеться це не раніше, ніж у кінці року. Та й ціна перемоги буде високою. Тому кожен із нас має сумлінно виконувати свої обов'язки

на робочому місці, таким чином підтримуючи свою сім'ю, ЗСУ, співвітчизників, які втратили рідних, близьких, свої домівки. І в цій єдності наша сила.

У цей складний час ми відновлюємо випуск вашого улюбленого видання, щоб газетним словом ще тісніше згуртувати жителів громади навколо спільних завдань. Звичайно, існують певні ризики підготовки журналістських матеріалів та видання часопису. Логістичні схеми порушені в багатьох сферах діяльності. Можливі затримки друку газети, форс-мажорні обставини, за несприятливих обставин увесь наклад газети може бути знищений... Але ми віримо в краще. Все буде Україна! Ми обов'язково переможемо!

Редакція.

Іван Лещенко: «Робимо все, щоб наблизити нашу спільну перемогу»

Давно помічено, що в критичних ситуаціях люди сповна розкривають приховані риси свого характеру – як позитивні, так і негативні. Це ж стосується й суспільного устрою.

Система місцевого самоврядування, яку Україна вибудувала з 2015 року (причому – «зі скрипом»), мала на меті ефективний розвиток територій у мирний час. Проте і в умо-

вах воєнного стану вона демонструє неабиякі переваги. А все тому, що в Україні сформувалося чимало активних та самостійних громадян. Саме вони очолили процеси організації територіальної оборони, волонтерського руху тощо.

Здатність українців до самоорганізації виявилася вирішальною й на полі бою. Так, військові аналітики стверджують, що жорстка владна вертикаль російської армії часто поступається гнучкості українських командирів і бійців, які оперативно приймають самостійні тактичні рішення.

Понад сотню чоловіків перебувають на фронті

Та все ж війна стала для місцевого самоврядування неабияким випробуванням. Як живе Білоцерківська територіальна громада в умовах воєнного стану? Які виклики доводиться долати виконавчим органам влади? Яких зусиль докладає до цього?

Ці запитання ми адресували Білоцерківському сільському голові Іванові Васильовичу Лещенку.

– Без сумніву, війна докорінно змінила життя усіх українців, діяльність державних і самоврядних інституцій, – говорить очільник громади. – І хоча Полтавщина й зокрема наша Білоцерківська ТГ не були окуповані ворогом, зранку 24 лютого для всіх нас звичне мирне життя закінчилося.

У перші дні й навіть години війни багато чоловіків, не чекаючи повісток, самі прибули до пунктів збору. На сьогодні понад сотню наших земляків перебувають у лавах ЗСУ й зі зброєю в руках стримують російську агресію. Саме їм ми маємо завдячувати відносно спокійним життям у нашій громаді.

Виручає запас міцності

– Основою будь-яких суспільних процесів є економіка, фінанси, – продовжує Іван Васильович. – На жаль, надходження до бюджету нашої громади суттєво скоротилися.

Далі на стор. 2

І. В. Лещенко.

У Поділ прибув гуманітарний вантаж. Директор КУ «Центр надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради» Алла Василівна Коваленко і спеціаліст I категорії загального відділу Наталія Василівна Бондар за роботою.

Сила громади – в єдності та згуртованості

В. В. Кордубан.

Від початку війни в Україні в усіх без винятку районах та областях президент створив тимчасові спеціальні органи – військові адміністрації. Ця президентська вертикаль перекрила на себе повноваження районних та обласних рад щодо кадрових призначень, розподілу фінансів тощо. Тож у суспільстві заговорили про згортання демократії й загрозу для місцевого самоврядування.

Однак депутат Полтавської обласної ради Віктор Володимирович Кордубан не поділяє цього занепокоєння та

вважає рішення єдино правильним згідно військового часу.

– Створення військових адміністрацій дозволяє оперативно вирішувати нагальні питання, – говорить він. – Це дуже важливо в умовах воєнних дій та загрози життю людей. У мене значно більше запитань до колег із Полтавської обласної ради, ніж до Полтавської ОВА. Бо обласна рада, де представлені різні політичні партії, дуже довго зводила за виділенням коштів на територіальну оборону. Коли ж нарешті вдалося ухвалити це рішення, вже не лишилося часу для освоєння коштів.

Що ж стосується міських, сільських і селищних рад, то вони продовжують працювати. Закон України про воєнний стан дозволяє припиняти повноваження цих представницьких органів влади лише в тому випадку, якщо вони не здійснюють ці повноваження протягом трьох місяців. Наприклад, на окупованій території.

– Водночас голови громад зараз наділені правом одноосібно ухвалювати деякі рішення...

– І це, знову таки, дозволяє не зволікати, а швидко та ефективно реагувати на загрози. Переконали, що в мирний час обранці громад теж заслуговують на більшу довіру.

Наша Білоцерківська сільська рада тісно співпрацює з військовим командуванням та військовими адміністраціями. Хотілося б наголосити на тому, що в цей непростий час Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко, депутати, виконавчий комітет сільської ради діють злагоджено та ефективно. Вони все роблять для того, щоб задовольнити потреби армії, допомогти внутрішньо переміщеним особам. Їхній приклад надихає жителів громади долучатися до цієї діяльності. Постійно виникають різноманітні проблеми, несподівані виклики, які потребують негайного реагування, однак спільними зусиллями вдається все вирішити. Слід відзначити безвідмовну допомогу бізнесу усіх рівнів – і малих, і великих.

– Білоцерківська ТГ чимало робить для допомоги армії...

– Зараз у нашій країні йде повномасштабна війна. Дуже багато чоловіків, зокрема і з нашої громади, не чекаючи повісток, пішли до лав Збройних сил України. За три місяці українцям вдалося практично неможливе: вони відкинули окупантів від Києва, вийшли до кордонів на півночі. Але на сході та півдні ситуація дуже складна. Оговтавшись від приниження, перегрупувавши сили, ворог і надалі намагається знищити Україну. Влада не оприлюднює точну цифру загиблих на фронті (певно, щоб українці не втрачали оптимізму), та, без сумніву, героїв, які віддали своє життя за рідну країну, чимало.

На жаль, останнім часом дехто сприймає війну як щось далеке, як те, що безпосередньо його не стосується. Це війна за суверенітет і територіальну цілісність, загалом збереження України. Це війна кожного з нас, і кожен мусить наближати перемогу, чим може. Тому здатність згуртувати людей та консолідувати їх задля досягнення спільної мети набагато важливіша за вміння заспокоїти. Білоцерківській сільській раді вдалося об'єднати всю громаду. Не забуваймо, що обов'язок кожного – сумлінно виконувати свою роботу в полі чи на заводі, в установі чи в бізнесі, підтримувати економіку країни, допомагати співвітчизникам, які втратили домівки чи рідних. Ми – одна громада, одна велика родина, сила якої – в єдності та згуртованості.

– Дякую за розмову.

Спілкувалася Зінаїда МАТЯШОВА.

Іван Лещенко: «Робимо все, щоб наблизити нашу спільну перемогу»

Закінчення. Початок на стор. 1

Для нас основним джерелом наповнення бюджету був податок на доходи фізичних осіб. Однак із початком повномасштабної війни чимало підприємств змушені були зменшити обсяги виробництва, скоротити кількість працівників або урізати заробітну плату. Це неминуче позначилося на сплаті податків.

Крім того, центральна влада, запровадивши военний стан, зменшила податкове навантаження на бізнес. При цьому пільги стосувалися саме тих податків, які наповнюють місцевий бюджет. Певно, таке рішення було продиктоване необхідністю за будь-яку ціну врятувати малий та середній бізнес. Не знаю, чи вдалося цим його врятувати, але «гама-нець» громади від недоотримання податків спустошився.

Уряд зменшив освітняську субвенцію приблизно на 10% та повністю відмінив акциз на паливне. Для нашої громади це близько 4 млн грн на рік. У результаті третій місяць бюджет у повному обсязі не виконується.

— То як за таких умов удається забезпечувати реалізацію повноважень сільської ради?

— Ми маємо певний запас міцності, який був сформований упродовж перших двох місяців 2022 року. Тому можемо оплачувати деякі платежі. Щоправда, у березні цього року уряд вніс зміни щодо казначейського обслуговування бюджетів громад. Тому на даний час є проблеми щодо оплати певних платежів.

Зрозуміло, що таке ручне управління економікою створює багато незручностей та перешкоджає нормальній роботі. Вважаю, що ми не маємо можливості повною мірою за-

безпечити повноваження сільської ради.

Брак пального ускладнює роботу

Та чи не найбільшою проблемою сільської голова називає брак пального. Для територіальної громади, яка об'єднує 29 населених пунктів, розкиданих по території близько 3 тис. кв. км, можливість придбати одноразово 20 л бензину аж ніяк не рятує. Тож відсутність сполучення (а отже, й комунікації) неабияк позначається на роботі.

— Для мене постійний головний біль — це те, що двоє жителів нашої громади (один — із с. Білоцерківка, другий — із с. Рокита) мають складні захворювання нирок, — зізнається Іван Васильович. — Для підтримання свого життя вони змушені тричі на тиждень отримувати гемодіаліз. Раніше ми в різний час возили їх у Полтаву. Після того, як в Україні виникли проблеми з паливом, у лікарні пішли нам назустріч і призначили процедури на приблизно один час. Тепер возимо їх разом, але вишукувати паливо стає все важче й важче. Я вже не кажу про викошування трави, вивезення сміття тощо. Ми не можемо виконати цілу низку нагальних робіт, хоча деякі жителі громади й дорікають нам за це.

І. В. Лещенко зазначає, що в таких складних умовах неоціненну допомогу сільраді надають підприємці-благодійники. Це приватне підприємство «Білоцерківська агропромислова група» (засновник і керівник В. В. Кордубан), ТОВ «Білагро» (засновники — В. В. Кордубан і Ю. В. Кордубан), приватна агрофірма «Агроінвест» (В. П. Герашенко), ПП Рясний В. М. та інші. Попри те, що ці підприємці теж відчують дефіцит пального й зазнають збитків, вони завжди йдуть назу-

стріч і діляться паливом або надають власний транспорт. Особливо, коли йдеться про забезпечення потреб військових або внутрішньо переміщених осіб.

Додаткові функції

— Іване Васильовичу, вже у перші дні війни місцевим органам влади довелося виконувати додаткові функції. Маю на увазі формування підрозділів територіальної оборони, допомогу Нацгвардії й ЗСУ, а також великий наплив внутрішньо переміщених осіб (ВПО). Як із цим справляєтеся?

— Почну із внутрішньо переміщених осіб. Таких людей через нашу громаду пройшло близько тисячі. Дехто затримувався на день—два, після чого їхав далі, дехто змушений був залишатися на довгий період. Частина внутрішньо переміщених осіб, зокрема жителі звільнених територій із Сумської, Чернігівської, Харківської та Київської областей уже повернулися додому. Залишаються переселенці з Донецької, Луганської, Запорізької й частково Харківської областей, домівки яких і досі перебувають під окупацією. На сьогодні маємо 761 офіційно зареєстрованих ВПО. З них 167 — діти до 18 років. Та, зрозуміло, що далеко не всі люди реєструвалися. Особливо, якщо приїжджали до родичів.

— А загалом як відбувалося розміщення людей, які змушені були покинути свої оселі, забезпечення їх усім необхідним?

— Найскладніше було в перші дні війни, коли цей процес був доволі хаотичним. Люди, які рятувалися з-під обстрілів, нерідко приїжджали до нас у тому, в чому змогли врятуватися: в домашніх капцях, старій курточці. Допомогали їм небайдужі жителі громади, ті ж самі

Навчалися старшокласники

6 травня в Білоцерківському СБК відбулися військово-польові збори для учнів 9, 10, 11 класів усієї громади.

До проведення заходу були залучені військові, медики, представники поліції. Військовослужбовець Олександр Волков розповів про технічні характеристики різних видів зброї (кулемет, автомат, пістолет), після чого провів практичне заняття з розбирання і збирання зброї. Старшокласники мали змогу надягнути бронжилет, каску, іншу військову амуніцію.

Другий блок навчання стосувався домедичної підготовки. Підлітки вчилися накладати пов'язки, турнікети, дізналися, як діяти після вибухів та в ін-

ших надзвичайних ситуаціях.

А представниця Кінологічного центру ГУ НПУ у Полтавській області Юлія Захода, яка проводила заняття разом зі своїм чотирилітим вихованцем, ознайомила школярів із діяльністю центру. І, звичайно ж, продемонструвала відмінні вміння службового пса.

У заході взяли участь Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко, начальник відділення поліції №3 Миргородського РВ підполковник НПУ Є.П. Сліпченко, дільничний офіцер поліції громади майор НПУ Є. П. Фененко.

Дарина СОЛОДКА.

Навчальний рік завершився без урочистостей

27 травня в навчальних закладах громади завершився черговий навчальний рік. Але останні дзвоників з цієї нагоди не лунали.

Спочатку карантин, а потім военний стан позбавили українських дітей звичного для всіх щоденного відвідування школи: останнім часом вони навчалися онлайн.

— Яка якість такого навчання — питання риторичне. Адже без належного контролю з боку дорослих (батьків, учителів) засвоєння знань неможливе. Але іншої можливості проводити заняття у нас немає, — говорить Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

А начальниця відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Л. В. Якименко додає, що онлайн-навчання дозволяє бути присутніми на уроках навіть тим учням, які після початку війни в Україні змушені були покинути свої домівки.

— Серед 780 ВПО, які зареєструвалися на території нашої громади, налічувалося 167 дітей віком до 18 років. Із них 45 дітей дошкільного віку,

кілька студентів вишів, решта — школярі, — інформує посадовця. **— Більшість учнів, проживаючи в нашій громаді, навчалися дистанційно в своїх закладах освіти, адже їхні вчителі продовжували проводити уроки. 48 школярів із окупованих територій тимчасово стали учнями наших закладів освіти. Коли вони повертатимуться додому, ми надамо їм випуску про тимчасове навчання, й вони отримають документи про освіту в своїх закладах. Проте двом дітям нікуди повертатися. Вони отримають документи про здобуття базової освіти у Білоцерківській громаді.**

Цього року в нашій громаді рівно сотня випускників: 58 дев'ятикласників і 42 одинадцятикласників. Війна позбавила їх не лише нормального навчання та святкових останніх дзвоників, а й випускних вечорів. Їх вирішено не проводити.

Попри те, що врочистостей не буде, похвальні грамоти отримають 13 учнів громади, похвальні листи — 33.

Ніна КОРНІЄНКО.

За «Вільну Україну»

29 травня по обіді на міні-футбольному полі у центрі Білоцерківки активний прибічник спорту Олександр Кордубан організував та провів яскраві й видовищні змагання.

П'ять команд: «Молодь Білоцерківка», «Полтавчани 40s», «Полтава SpaseX», ФК «Білоцерківка» та ФК «Багачка» вели запеклу боротьбу за перше місце кубка «Вільна Україна».

Зрештою перемогла команда Олександра Ко-

ломійця (Велика Багачка). Найкращим бомбардиром турніру виявився Денис Черкасов із команди «Полтавчани40s».

І хоча кубок не залишився у Білоцерківці, О. Кордубан не засмучується. Він наголошує: «Головне — це те, що в нашій громаді підтримують та розвивають спорт, а здорова і активна молодь — запорука розвитку всієї країни».

Нагородження переможців.

«Війна згуртувала нас»

— Коли 24 лютого 2022 року Росія напала на Україну, мозок відмовлявся усвідомлювати, що ракетні обстріли мирних міст і сіл, ворожі танки на підступах до Києва, розгавлені автєйки з дітьми — це не сон, а реальність, — пригадує жителька с. Рокита Наталія Олексіївна Корнієнко. **— Важко було осягнути, що відбувають українців не чужинці з іншого континенту, а наші сусіди-росіяни, з якими ми пов'язані спільною історією, а подекуди й кровними узами.**

Активна жінка вирішила не піддаватися розпачу, а діяти. Того ж дня вона створила у Viber групу під назвою «Рокита допомога», до якої почала масово залучати односельців.

Коли чоловіки, яких мобілізували до Миргорода, поскаржилися, що у військоматі не вистає матраців, кодр, постільної білизни тощо, Наталія Корнієнко поширила в групі відповідне звернення. Рокитяни одразу ж почали зносити потрібні речі. Вистачило не лише «своїм» мобілізованим, а й призовникам із інших населених пунктів.

— Два дні ми возили зібране до Миргорода, — згадує жінка. **— А ще у перші дні рокитянські жінки почали в'язати маскувальні сітки.**

Основу для перших 10 сіток розміром 4х6 м волонтери привезли із Великобагачанського будинку культури. Згодом отримали від фермерів сітки з футбольних воріт. Із них вийшло особливо міцне маскування.

— Наші чоловіки не залишилися осторонь спільної справи: виготовили дерев'яні каркаси, привезли й установили їх у фойє будинку культури, — продовжує пані Наталія. **— Старші жінки різали старі речі на смужки, а молодші в'язали їх на сітки. Ми виготовили 26 маскувальних сіток, які передали на потреби армії. Я поширила у групі інформацію про те, що для в'язання маскувальних сіток потрібна тканина чорного, коричневого, оранжевого кольорів, але ж люди приносили старі речі різного кольору. З тих, які ми не використали, вирішили плести килимки. Вони були різної форми: круглі, овальні, прямокутні...**

Волонтери є скрізь

Волонтерський рух, який зародився в Україні 2014 року, після повномасштабного вторгнення Росії в Україну набув особливого розмаху.

До об'єднань українських волонтерів долучилися жителі всіх без винятку населених пунктів Білоцерківської громади. Збирали харчі, речі для військових, та чи не найбільше допомагали жителям окупованих областей.

Ще на початку березня жителі громади відгукнулися на заклик волонтерів «Полтавського батальйону небайдужих» і зібрали кілька тонн овочів, які полтавці відвезли у визволене м. Охтирка. На заклик Полтавської ОВА люди зібрали близько 200 кг харчів для дітей-сиріт із Сумської області.

А переселенців, які тимчасово посели-

лися в нашій громаді, місцеві жителі оточили постійною опікою. Люди, які втратили домівки і знайшли прихисток у різних селах, неодноразово розпитували про привітність та допомогу сусідів: ті гуртом наводили лад у покинутих хатах, які виділили під житло ВПО, приносили необхідні побутові речі, їжу, консервацію, ділилися насінням чи розсадою. Тобто демонстрували звичайні принципи добросусідства, здавна притаманні українському народу. Можливо, ці риси виявилися трохи призабутими в мирні й благополучні часи, та, як бачимо, збереглися в душах людей. І це вселяє віру й упевненість у тому, що разом ми здолаємо всі негаразди.

Більшу частину ВПО ми розмістили у шести закладах освіти й дитячому оздоровчому таборі «Соснова поляна». Багатьох людей прихистили жителі громади безпосередньо в своїх оселях.

Заступниця Білоцерківського сільського голови з питань діяльності виконавчих органів ради Олена Федорівна Вишиник активно співпрацює з численними волонтерськими організаціями, які діють в Україні й у нас у Полтавській області. Вона телефонує волонтерам, домовляється про виділення необхідних речей, зокрема дитячого харчування, памперсів, засобів гігієни тощо. Потім привозить усе це, й воно розподіляється серед ВПО.

Наприкінці березня почалася реєстрація ВПО. Найбільше навантаження припало на працівників сектору соціального захисту й ЦНАП, вони працювали зранку й до пізнього вечора! Внутрішньо переміщені особи могли реєструватися й через застосунок Дія.

Хотів би наголосити, що в роботі з цією категорією громадян задіяні всі структури виконавчого комітету: мої заступники, працівники територіального центру, служби у справах дітей, освітні тощо.

Сільська рада постійно допомагає військовим структурам, які розміщені на території громади. Щодня виникають якісь проблеми: привезти—відвезти, верити траншею, забезпечити піском чи деревиною, облаштувати душові, цілодобове харчування... Ми вважаємо прохання військових пріоритетними, тож одразу реагуємо на них. Якщо не вдається вирішити їх власними силами, залучаємо підприємців-благодійників.

Одне слово, попри военний стан, попри труднощі та негаразди, Білоцерківська сільська рада працює та забезпечує життєдіяльність громади. І робить усе, щоб наблизити нашу спільну перемогу.

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

Ці вироби волонтерки продавали на базарі, й вони виявилися настільки популярними серед селян, що жінки й до сьогодні виготовляють їх, часто — під замовлення. А ще щочетверга на базарі в Рокиті волонтерки продають домашню випічку й продукцію з присадибних ділянок: сир, молоко, яйця, овочі, розсаду тощо.

Усі виручені кошти активні жіночки витрачають на потреби ЗСУ. Про обіг грошей Наталія Корнієнко звітує у Viber: коли й скільки заробили та на що витратили.

— Питаємо наших хлопців, що їм потрібно, замовляємо «Новою поштою», а потім передаємо у військові частини, де вони служать. Із нашого села понад 20 чоловіків захищають Україну, вони розкидані по всіх ділянках фронту. Але в с. Романівка Глобінської громади є волонтер, який постійно їздить на передову, причому — в різні військові частини. Через нього й передаємо потрібні речі, а також щось смаченьке: вареники, пиріжки, іншу випічку.

Активістка наголошує: до волонтерської діяльності долучилися всі жителі Рокити: приносять харчі для фронту чи на продаж, готують смаколики, розвозять вантажі. Той, хто не може таким чином допомогти, надає гроші. Нещодавно одна літня жінка, отримавши пенсію, передала 200 грн. Старенька дуже сумувала, що не може пожертвувати більшу суму.

Не залишилися осторонь допомогою армії й вимушені переселенці. Так, у Мостовищині живе родина ВПО, яка виготовляє килимки на продаж. А в Рокиті донедавна мешкала жителька Харківщини Дар'я (вона вже повернулася додому), яка виплавляла декоративні свічки з воску. Ці вироби теж користувалися попитом на базарі.

— Наше село завжди було дружним, та війна ще більше згуртувала людей. Напередодні базару у нас особливо людно: одні товпляться, щоб передати нам молоко, яйця, випічку тощо, інші — щоб придбати товари. Ми робимо спільну справу, й кожен як може наближає перемогу, — підсумовує волонтерка.

Зінаїда МАТЯШОВА.

ПП «Білоцерківська агропромислова група» своїх не залишає

Їхні долі багато в чому схожі: буденне мирне життя, сповнене клопотів і проблем, які нині видаються смішними й дріб'язковими, ранок 24 лютого, що поділив буття на «до» і «після», потужні ракетні обстріли рідного міста, розтрощені будинки, безглузді смерті знайомих і незнайомих людей, всепоглинаючий страх за рідних (особливо дітей) і зрештою евакуація на Полтавщину... Жодні слова не можуть передати душевний біль та емоції, які довелося пережити вимушеним переселенцям (або, як їх офіційно називають, внутрішньо переміщеним особам).

...До війни Олег Анатолійович Чістіков був завідувачем складу, а за сумісництвом – інженером колісно-тракторного парку відділу продажу (Харківська обл.) приватного підприємства «Білоцерківська агропромислова група».

– У перші дні після вторгнення ворога загроза захоплення Харкова була дуже високою, – згадує чоловік. – Дружина з дочкою поїхали до тещі, а ми зі старшим сином (він разом зі мною працював на складі комірником) продовжували щодня ходити на роботу. Ніхто не знав, як діяти в такій ситуації, чого очікувати, на що розраховувати... Обстріли Харкова не припинялися ні на день. «Прилітали» в

житлові будинки, промислові об'єкти, автівки, які переміщалися містом. Як у таких умовах розвозити продукцію, не знав ніхто. Та й частина наших оптових покупців згорнула діяльність.

Через тиждень, 1 березня, ми отримали вказівку керівництва вивозити склад. Одночасно усім працівникам підрозділу запропонували переїхати в Білоцерківку й пообіцяли роботу. Ми одразу ж приступили до евакуації готової продукції, автомобілів. 7 березня забрали останні машини.

Охочих переїхати на головне підприємство виявилось близько 10 осіб, розповідає О. А. Чістіков. Люди їхали поодинокі й сім'ями. Рідним теж знайшлася робота на заводі.

– Приїхали четверо водіїв, один – із дружиною. Її влаштували в сирцех. Експедитор приїхав із братом-студентом. Брат навчається, а Ваня працює на складі. Дівчинка-оператор приїхала, її теж забезпечили роботою, – перелічує мій співрозмовник.

Харків'ян поселили в Бірках у приміщенні гімназії. Люди задоволені побутовими умовами: живуть по троє-п'ятеро у класах, які перетворилися на просторі спальні кімнати, користуються кухнею навчального закладу.

Спеціально для них облаштували душову.

– У січні 2022 року виповнилося рівно два роки, як я працюю відділі продажу (Харківська обл.), – не без гордості розповідає Олег Ващенко. – У перші ж дні війни відправив дружину й сина в Німеччину, а сам переїхав у Бірки. Кілька тижнів тому перебрався в Полтаву: звідси зручніше відправляти транспорт на Харків. Після того, як ворога відкинули від мого міста й звільнили окуповані райони області, діяльність нашої філії поступово відроджується. Як і раніше, забезпечую Харківську область БІЛО-продукцією, тільки тепер ми можемо її аж із Полтави. Мабуть, я міг би жити й у Харкові, та все ж у Полтаві безпечніше.

Усі, хто переїхав із Харкова, зазначають, що на підприємстві дбають про кожного працівника! Вони вдячні, що керівництво організувало їхню евакуацію та забезпечило і їх, і членів їхніх родин роботою. І все ж усі мріють якнайшвидше повернутися додому в рідний Харків. Сподіваються, що вже найближчим часом діяльність структурного підрозділу ПП «БІАГР» у Харківській області повністю відновиться.

Ніна КОРНІЄНКО.

У гостях добре, а вдома краще

Уродженець с. Якимове Дмитро Олександрович Явтух тривалий час жив у Харкові, де працював водієм на одному з молокопереробних підприємств. Коли почалася війна, щодня ходив на роботу, однак розвозив молочну продукцію не по магазинах, а по станціях метро й бомбосховищах, де масово рятувалися харків'яни.

А ось його рідні під час повітряної тривоги змушені були залишатися в квартирі, бо поблизу не було укриття. Це неабияк тривожило чоловіка, адже ворожі ракетні обстріли знищували багато житлових будинків. Зрештою 7 березня Дмитро Олександрович вивіз усю родину на свою малу батьківщину.

– Ми поселилися в батьковій хаті, яка давно пустувала: батько перебрався в Білоцерківку, він працює водієм на ПП «БІАГР», – розповідає Дмитро. – Я попросив батька дізнатися, чи не можна й мені влаштуватися на підприємстві, й мене взяли.

Дмитро Явтух задоволений і новою роботою, й колективом. Та недарма ж кажуть: «У гостях добре, а вдома краще».

– Мені вже з попередньої роботи дзвонили, просять приїхати, бо не вистачає водіїв, – говорить чоловік. – Якби не тривога за рідних, одразу поїхав би. Квартира наша ніби ціла...

У малювничій Герусівці живуть чудові люди

Богдан Олександрович Степаненко вважав себе щасливою людиною: із задоволенням працював отоларингологом у Харківській міській дитячій поліклініці №4, мав кохану дружину й улюблену донечку... Одне слово, чоловік не збирався нічого змінювати в своєму житті. Однак «асвабадітелі» внесли свої корективи. Ось що розповідає сам Богдан Олександрович:

– Спочатку ми рятувалися від обстрілів у метро: дві ночі там ночували. Але там, м'яко кажучи, умови спартанські: багато людей, тварин, протяги страшенні. А в нас дитина маленька... Ще шість днів провели в підвалі нашого будинку. Обладнав я там місце, щоб спати, їсти, перебувати тривалий час. Думали, що ось-ось усе скінчиться. Але обстріли не припинялися, й ми вирішили їхати з Харкова: я, дружина, дитина й моя мама. Вчотирьох. Крім того, друг попросив вивезти його дружину з дитиною і ще її подругу з дитиною.

Наші друзі їхали в Герусівку до свого батька й тестя Миколи Васильовича Беркала. Запропонували поїхати й нам та взяли наших друзів. Ми їхали двома машинами. Добирался 13 годин замість двох з половиною! Лише навечір приїхали в Герусівку, переночували всі в гостинному домі Миколи Васильовича, наступного дня я відвіз мам із дітками в Полтаву.

Б. О. Степаненко на прийомі в Рокитянській амбулаторії загальної практики-сімейної медицини.

таву на поїзд: вони вирушили до Львова. А ми лишилися в Герусівці.

Нам дали будинок, у якому три роки ніхто не жив: господарі в тій країні, яка напала, й найближчим часом тут не з'являться. За півтора місяці ми відмили, привели до ладу будинок, вигребли садок, обрізали й попиляли сухі дерева. Мама з дружиною розбили клумби, висадили грядки. Я підвів воду в дім. У дворі є колодязь, але води в ньому мало.

Коли ми в ЦНАПі реєструвалися як внутрішньо переміщені особи, реєстраторка, дізнавшись, що я лікар, порадила звернутися в Центр ПМСД. Я так і зробив.

Виявилось, що отоларинголог потрібний, але взяти у штат мене не можуть. Два тижні я працював на волонтерських засадах, по черзі приймаючи хворих у різних населених пунктах. Їздив власним авто, а потім зрозумів, що далі так тривати не може: бензин дорожчає, а всі сімейні заощадження вичерпані.

Допомогла Вікторія Володимирівна Парунова – головна лікарка Харківської міської дитячої поліклініки №4, де я раніше працював. Вона дізналася, що в умовах війни лікарі можуть працювати в евакуації й при цьому отримувати заробітну плату за попереднім місцем роботи. І погодилася виплачува-

ти мені зарплату! Але для цього треба було укласти тимчасовий договір між Харківською поліклінікою й Білоцерківським центром ПМСД. У Білоцерківці про таке не чули, та коли я звернувся до сільського голови І. В. Лещенка, він доручив юристам розібратися, й зрештою відповідний договір уклали.

Пацієнтів не бракує, особливо в Рокиті. Однак мене вже кличуть на попереднє місце роботи. Певно, найближчим часом повернуся в Харків, а родина залишиться в Герусівці. Дуже красиве село, особливо те місце, де ми живемо. Головне ж – люди гарні, добросердечні. Не можу не подякувати Миколі Васильовичу Беркалу, Світлані й Русланові Слончакам, Галині Федорівні Третьяченко, Анатолієві Миколайовичу та Людмилі Кіндратовні Яйчунам, тьоті Аллі (на жаль, не знаю її прізвища) та багатьом іншим сусідам, усі вони чудові люди! Ось нещодавно позичили бензокосарку, і я викосив траву в саду. Садок дуже великий: близько 70 дерев. Ми ще не повністю привели подвір'я до ладу, ще багато роботи. Але роботи я не боюся. Навпаки, фізична праця відволікає від тяжких думок, неабияк глушить стрес...

Зінаїда МАТЯШОВА.

«Дякую Богові, що потрапила в Білоцерківську громаду»

У тому вже наче далекому мирному житті Олена Віталіївна Бєсєдіна жила в Дружківці й багато років працювала на машинобудівному заводі, у відділі праці та зарплати й у відділі головного технолога.

О. В. Бєсєдіна.

Перебування у великому колективі, постійне спілкування з людьми для активної жінки було життєво необхідністю. Тож і тяжку хворобу, операцію та призначення групи інвалідності вона сприйняла насамперед як обмеження кола спілкування. Та вслід за хворобою прийшло значно тяжче випробування – війна...

– Ми з величезною тривогою стежили за подіями на фронтах, – згадує Олена Віталіївна. – Активізація ворога на Донецькому напрямку загрожувала можливою окупацією Дружківки. У місті заговорили про необхідність евакуації. Я вирішила вивезти маму (їй 84 роки) та маму подруги (їй теж 84). Домовилася з волонтерами, які щодня організовували автобусний рейс,

і 5 квітня ми вирушили в дорогу...

Спочатку їх доправили до пункту прихистку ВПО в м. Новомосковськ. Ще чотири доби жінки провели в такому ж прихистку в м. Підгороднє Дніпропетровської обл.

Він був облаштований у приміщенні ліцею. Люди спали на підлозі в спортзалі й у класах. Так, у класі, де розмістили приїжджих із Дружківки, прямо на підлозі лежало 17 матраців. Проте О. В. Бєсєдіна залишилася задоволена умовами перебування в Підгородньому: людей забезпечували триразовим харчуванням, у коридорах стояли столи з чаєм, кавою, водою. Працювали душові, давали нові рушники, ковдри, постільну білизну. Скрізь – ідеальна чистота й порядок.

Сюди постійно прибували сотні нових біженців, тож ті, хто приїхав раніше, мали рушатися далі. Попервах, розповідає Олена Віталіївна, вони планували переїхати до Дніпра. Стали підшукувати варіанти житла. На жаль, деякі «підприємливі» українці вирішили підзаробити на горі своїх співвітчизників. Ціни за оренду квартир злетіли вгору. Найняти житло пенсіонеркам виявилось нереально. Що робити, куди їхати далі, розгублені жінки не знали.

– Знайомий порадив їхати в Білоцерківку й відвіз нас сюди. Сам поїхав далі, а ми пішли в ЦНАП, – продовжує моя співрозмовниця. – Коли я побачила нове сучасне приміщення, то була дуже вражена. Не сподівалася, що таке можливе в селі.

Ще більше вразили жінку привітні й кваліфіковані працівники центру. Швидко оформили всі документи й запропонували безплатне житло.

Ще одним великим і приємним потрясінням для переселенки стали відвідини місцевої бібліотеки. Вона не сподівалася побачити в селі такий багатий книжковий фонд!

– Обидві бабусі постійно плачуть, хочуть додому. Книги стали для них чудовою розрадою. Працівники бібліотеки завжди привітні, доброзичливі, допомагають вибрати літературу. Щотижня беру стос цікавих книжок.

Якось жінка зайшла в Центр ПМСД й випадково потрапила на прийом до лікарки Світлани Григорівни Деркач. Та уважно її вислухала, призначила лікування та виписала безплатний рецепт за програмою «Доступні ліки». І вже за кілька

хвилин їх видали в аптеці поряд! Це теж неабияк здивувало колишню жительку Дружківки.

Приємно вразило й знайомство з працівницею Білоцерківського СБК Валентиною Миколаївною Зленко – співчутливою жінкою, яка вислухала й морально підтримала Олену Віталіївну. А наступного дня принесла торбу домашніх харчів!

Олена Віталіївна розповідає: вона не очікувала зустріти стільки привітних і добрих людей. За час свого перебування в Білоцерківці жінка неодноразово зверталася до працівників ЦНАПу, й ті щоразу швидко вирішували всі питання. Особливо тепло відгукується переселенка про завідувачку сектору соціального захисту населення Зою Миколаївну Зленко.

– Коли б я не звернулася до Зої Миколаївни, якою б зайнятою вона не була – завжди відкладе всі свої справи та приділить мені час, кваліфіковано проконсультує. І навіть якщо це якесь побутове питання (наприклад, як отримати у поштовою відділенні пенсію), то теж пояснить, – запевняє О. В. Бєсєдіна.

Вона дуже вдячна й працівникам комунальної установи «Центр надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради Миргородського району», особливо – очільниці центру Аллі Василівні Коваленко.

У Рокиті переселенців забезпечили роботою

Внутрішньо переміщені особи, які прибули в село Рокита із с. Кам'янка Ізюмського району Харківської області, вирішили долучитися до життєдіяльності села й надавати різноманітні побутові послуги. Сільська рада підтримала їхнє прагнення і виділила приміщення, зробила косметичний ремонт, забезпечила гаряче водопостачання.

Ольга Сергіївна Бакуменко майстерно ремонтує взуття, а Світлана Миколаївна Алдохіна згадала свою колишню професію перукарки й підтримує та робить зачіски всім бажаним.

Жінки беруть суто символічну плату за свої послуги. Так, звичайна стрижка коштує 30 грн. У Полтаві аналогічні послуги у 5–10 разів дорожчі. Незабаром послуги з ремонту одягу надаватиме Світлана Василівна Тарасова. Вона замовила «Новою поштою» швейну машинку і чекає, коли та надійде. У сільраді обіцяють облаштувати для жінки зручне робоче місце. До речі, в медичній амбулаторії послуги з масажу надає переселенка з Донецької області Тамара Миколаївна Любімова.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Люди зі щирим серцем

У перші ж дні війни осередки культури в нашій громаді стали центрами волонтерської діяльності, а працівники цих закладів – активними волонтерами та натхненниками односельців.

– Працівники культури приносили харчові продукти, побутові речі, здавали гроші для воїнів ЗСУ та жителів окупованих територій, – розповідає завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець. – Коли в перші дні війни вся країна збирала підписи про закриття над Україною неба, організаційні моменти взяли на себе теж культпра-

цівники.

Серед добрих справ пропагандистів культури – виготовлення маскувальних сіток, вирізання теплих сукняних устілок для військовослужбовців ЗСУ і бійців Тероборони, допомога внутрішньо переміщеним особам.

– У березні до нас звернулися працівники Полтавського коледжу нафти і газу й поскаржилися, що нічим годувати переселенців, якими вони опікуються, – продовжує Н. А. Лук'янець. – Ми не могли залишитися байдужими, адже ці люди втратили практично все, нерідко рятувалися з окупації без речей, одягу – в чому стояли. Працівники клубних закладів кожен у своєму населеному пункті закликали односельців принести харчі, й люди одразу відгукнулися. Ми опе-

ративно зібрали допомогу та відправили в Полтаву. Тоді в нашій громаді ще майже не було евакуйованих із окупованих територій. Коли ж і до нас почали їхати люди, ми стали збирати харчові продукти й речі вже для них. Люди приносили до будинків культури матраци, ковдри, подушки та багато, багато іншого.

– У різний час ми збирали постільну білизну, лопати, харчі, – приєднується до розмови директорка Красногорівського СБК Тетяна Миколаївна Іващенко. – Певно, зараз усього й не згадаю. На заклик Полтавського батальйону небайдужих збирали овочі. Люди наносили їх стільки, що все не помістилося в бусик, який приїхав із Полтави. Те, що залишилося, ми віддали військовим. Вони теж

потребують підтримки.

А ще культпрацівники з усієї громади переймалися долею тварин із харківського Фельдман-екопарку. Як відомо, частину врятованих тварин перевезли в екопарк у с. Ковалівка, але там бракувало кормів.

– Ми знайшли благодійників, які виділили майже фуру сіна, – свідчить Н. А. Лук'янець. – Правда, постало питання, як його перевезти. Я особисто звернулася до приватного підприємця Володимира Миколайовича Рясного. Він не відмовив і надав транспорт. Окрім того, ми вирішили зібрати для постраждалих тварин ще й гроші. Попри невисокі зарплати, всі культпрацівники здали по 100 грн. Долучилися й працівники сільради. Загалом назбирали та передали 5 тис. грн.

На жаль, війна триває. Вона потребує від бійців на фронті сміливості, стійкості та самовідданості, а від людей у тилу – співчуття, терпіння, жертвності. Тож благодійна діяльність людей зі щирим серцем триває.

Відзначили День вишиванки

Волонтерська робота не відволікає працівників культури від їхньої основної діяльності. Навіть у цей непростий і тривожний час вони залучають жителів громади до різноманітних культурних заходів.

Деякі з них (наприклад, концерт з нагоди Великодня) працівники клубних заходів і аматори народного мистецтва провели онлайн. А ось День української вишиванки (19 травня) відзначили за активної участі глядачів.

Особливо масштабним, яскравим і захоплюючим був захід під назвою «Вишиванка єднає» в Білоцеркві.

Усі, хто того дня в обідню перерву прийшли на площу біля будинку культури, мали змогу познайомитися з роботами двох майстринь-вишивальниць: Юлії Іванухи із с. Бірки та Ніни Миколаївни Бондар із Білоцерківки. Юлія вишиває бісером, створюючи неймовірні картини зі складними сюжетами. Її роботи різноманітні за тематикою: квіткові композиції, зображення тварин, натюрморти, ікони. Ніна Миколаївна надає перевагу традиційній вишивці хрестиком. І що цікаво: якщо деякі майстрині вишивають уже нанесені на канву малюнки, то Н. М. Бондар просто дивиться на папірець із зображеними дрібненькими клітинками й старанно переносить малюнок на канву, відраховуючи потрібну кількість хрестиків. У майстрині теж чимало справжніх шедеврів: пейзажі, натюрморти, квіти неймовірно краси... Окрім створення вишитих картин, Ніна Миколаївна прикрашає вишивками традиційні українські рушники (наприклад, весільні), серветки, одяг тощо.

Вишивка – далеко не єдине захоплення талановитої жінки. Вона має чудовий голос і все життя брала активну участь у художній

Н. А. Лук'янець вручає подарунок Н. М. Бондар.

самодіяльності. Співала в хорі, неодноразово була учасницею обласного кобзарського свята «Взяв би я бандуру», має чимало дипломів, подяк та інших нагород.

– У квітні Ніні Миколаївні Бондар виповнилося 80 років, та оскільки в Україні йде війна, майстриня не відзначала цю подію. А нам дуже хотілося привітати талановиту колегу по сцені, – зізнається ініціаторка та головна організаторка заходу Наталія Лук'янець. – Тому на святі ми привітали її з ювілеєм, вручили подарунок, квіти й подяку.

...Вишивка – це не просто краса, створена руками майстринь, це своєрідна мова. Для кожного українця вишивка має особливий, сакральний зміст. Тож і не дивно, що вона оспівана в багатьох піснях. Музичні номери глядачам на святі дарували заслужений працівник культури України Василь Моспан, Катерина Мелексенки, дитячий вокальний ансамбль «Сюрприз».

Утім, захід запам'ятався не лише концертними номерами. Це був змістовний діалог ведучої (Наталія Лук'янець) із глядачами. Присутні

Вишиванка справді єднає. Усі учасники свята сфотографувалися разом.

разом з'ясовували, що символізує те чи інше зображення (листок, квітка, геометрична фігура тощо), яке значення мають кольори.

А оскільки того дня всі глядачі були вбрані в український національний одяг, ведуча оголосила дефіле у вишиванках. Це було

неймовірно красиво, вражає очі й водночас дуже зворушливо! Але визначити, у кого з учасників найкрасивіша сорочка, не вдалося, й приз глядацьких симпатій не отримав ніхто.

Зате проблем із обранням переможця номінації «Наймолодший

патріот» не виникло. Ним став Саша Демочко. У номінації «Найкраща сорочка, вишита власноруч», перемогли одразу дві учасниці: Ольга Гнідаш і Тетяна Колісник. Остання демонструвала сорочку, яку вишила її мама Марія Андрівна Цибуля.

Дарина СОЛОДКА.

Силою свого таланту підтримали захисників

Війна – надскладне випробування для країни, для кожного патріота. У той час, як наші воїни зі зброєю в руках боронять країну від ворога, ті, хто перебувають у тилу, теж прагнуть бути корисним і наближати перемогу.

Давньогрецький мислитель Платон сказав: «Справедливість держави полягає в тому, щоб кожен займався своєю справою».

Справді, найкращий результат можна отримати лише тоді, коли виконувати те, що добре вмієш, до чого маєш хист. Для працівників культури та аматорів народного мистецтва таким покликанням є художня самодіяльність. Тож аматорські колективи Красногорівського СБК підготували та провели два концерти для воїнів ЗСУ.

Особливо вдалим був концерт, що відбув-

На імprovізованій сцені – народний аматорський фольклорний ансамбль «Горлиця».

Перед воїнами виступають юні красногорівські артисти.

ся в Красногорівці 21 травня. Він мав назву «З Україною в серці – курс Євросоюз!» і був присвячений Дню Європи в Україні. Виступи досвідчених виконавців, улюбленців публіки Вікторії Близнюк, Тетяни Іващенко, Олександра Фесенка, народного аматорського фольклорного ансамблю «Горлиця» вдало доповнювали концертні номери юних артистів: Анжели Безпалько, Соні Каленіченко,

Насті Бірчук, учасників ансамблю «Чисті роси».

А до Міжнародного дня захисту дітей красногорівські й білоцерківські артисти об'єднали свої зусилля й підготували спільний захід під назвою «Країна дитячих мрій». Його провели двічі: спочатку в Красногорівці, а потім – у Білоцеркві.

Утім, заходи з нагоди Міжнародного дня захисту дітей відбулися повсюди в громаді.